

**CONSILIUL
UNIUNII EUROPENE**

**Bruxelles, 15 noiembrie 2010 (23.11)
(OR. en)**

16156/10

LIMITE

**DROIPEN 130
MIGR 115
CODEC 1248**

NOTĂ

Sursă:	Președinția
Destinatar:	Coreper
Nr. doc. ant.:	157575/10 DROIPEN 117 MIGR 110 CODEC 1142
Subiect:	Propunere de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și protejarea victimelor și de abrogare a Deciziei-cadru 2002/629/JAI - Finalizarea proiectului de text în vederea obținerii unui acord în primă lectură

Further to the submission by the Commission of the above proposal in March 2010 and the general approach of the Council reached at the Council (JHA) on 4 June 2010, the LIBE/FEMM Committees of the European Parliament adopted draft amendments to this initiative during an orientation vote held on 2 September 2010.

Subsequently, the Presidency, acting on behalf of the Council, entered into negotiations with representatives of the European Parliament and of the Commission with a view to reaching an agreement on the text in first reading.

Three trilogues took place on 14 September, 5 October and 27 October respectively. Each trilogue was prepared at Council level by the Working Party on Substantive Criminal Law (DROIPEN) on the basis of a table submitted by the Presidency comparing the positions of the institutions and submitting compromise proposals.

A fourth trilogue took place on 11 November. The position of the Council was prepared by JHA Counsellors and discussed in Coreper on 3 November 2010.

The Presidency submits in Annex a consolidated version of the text. Parts which are underlined indicate the changes compared to the Council general approach of 4 June 2010. **Parts which are underlined and in bold** indicate recent changes brought to the text.

The text contained in Annex is submitted to Coreper as a package for a final compromise with the European Parliament, bearing in mind that the vote on this file in the LIBE/FEMM committee is scheduled for 29-30 November 2010.

The Presidency is of the opinion that an agreement in first reading is possible and should be based on two elements.

1. Maintaining the Council position on major issues of substantive criminal law

As discussed previously in Coreper, the European Parliament insisted strongly from the start on four issues which were of fundamental importance for it:

- **The level of penalties** (Article 4): the Parliament insists on levels of 6 and 12 years whereas the Council cannot accept levels above 5 and 10 years;
- **The extraterritorial jurisdiction** (Article 9): the European Parliament insists on establishing jurisdiction for offences committed by an habitual resident, whereas Coreper clearly indicated that such extension is not acceptable and that there is no margin of manoeuvre;
- **The criminalisation of the users of services of trafficking in human beings** (Article 15(4)) which is requested by the Parliament but which most delegations strongly oppose;
- **The Anti-Trafficking Coordinator.**

These issues were crucial because they are related to fundamental principles of criminal law or raised institutional issues. Discussions in Council demonstrated that the first three issues were the primary source of concerns of delegations with regard to negotiations with the Parliament, including for future instruments in this sector. Following the mandate given to it by the Council's bodies, the Presidency has therefore firmly maintained the position of the Council on these first three points which soon made the negotiation very difficult.

At the last trilogue which took place on 11 November 2010, the Parliament made it very clear that an agreement on this instrument without any flexibility from the Council on these issues seemed difficult to achieve. However, the Parliament remained open to trying to find an adequate balance in the context of a package.

2. Finding a compromise on the Anti-Trafficking Coordinator

In the Stockholm Programme, the European Council invited “*the Council to consider establishing an EU Anti-Trafficking Coordinator (ATC) and, if it so decides, to determine the modalities therefore in such a way that all competences of the Union can be used in the most optimal way in order to reach a well coordinated and consolidated EU policy against trafficking*”. The Commission has already opened a vacancy for a high level post with a five years mandate for an ATC in its DG Home Affairs. The selection procedure will end in a few weeks.

For the European Parliament, the initiative taken by the Commission is not enough to ensure that an ATC is established on a permanent basis. Consequently, the European Parliament insists on creating a legal basis for the ATC through a specific Article in this Directive. The Presidency's attempts to limit references to the ATC to the recitals were rejected.

It is very clear that the only way to reach an agreement on this Directive, in the short or long term, especially without having to change the Council position on the three issues mentioned above, will imply to move in the direction of the Parliament, to some extent, on this key issue of the ATC.

Both the Council and the Commission insisted on the fact that the Directive is directed to Member States and that it is therefore not an appropriate instrument to regulate issues relating to the ATC itself. The Presidency is of the opinion that this position must be maintained and should constitute a red line for the Council.

This being said, the Presidency is also of the opinion that this still leaves some room for manoeuvre for a compromise ensuring sufficient visibility for the ATC in the operative part of the instrument without making this Directive a legal basis for the ATC.

The Presidency suggests to insert an Article 16a which would be drafted along the following lines:

“Article 16a

Coordination of the EU approach on trafficking in human beings

In order to contribute to a coordinated and consolidated approach of the European Union against trafficking in human beings, Member States shall facilitate the tasks of the Anti-Trafficking Coordinator (ATC). In particular Member States shall transmit to the ATC relevant information, including information referred to in Article 16, in order to enable the ATC to report [every two years] [on a regular basis] on the progress made in the fight against trafficking in human beings."

Other changes proposed by the Presidency following the last trilogue are highlighted in the Annex. The Presidency is of the opinion that these are of minor importance compared to the issues detailed above, but insists on the fact that they form part of the package.

The Presidency is of the opinion that the flexibility demonstrated by the European Parliament on the main substantive criminal law issues with a view to reaching a first reading agreement provides an opportunity that should be seized.

In the light of the above, Coreper is invited to accept the compromise package contained in the Annex.

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

**privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și protejarea victimelor și de
abrogare a Deciziei-cadru 2002/629/JAI**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 82 alineatul (2) și articolul 83 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor,

după transmiterea proiectului de act legislativ parlamentelor naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Traficul de persoane reprezintă o infracțiune gravă, săvârșită adesea în contextul criminalității organizate, o încălcare gravă a drepturilor fundamentale, care este interzisă în mod explicit de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene. (...) Prevenirea și combaterea traficului de persoane reprezintă o prioritate pentru UE și statele membre ale acesteia.
- (1a) Prezenta directivă face parte dintr-o acțiune globală împotriva traficului de persoane care include acțiuni ce implică țări terțe, după cum s-a afirmat în „Documentul orientat către acțiune privind consolidarea dimensiunii externe a UE în ceea ce privește combaterea traficului de persoane; Către acțiuni ale UE la nivel mondial împotriva traficului de persoane”. În acest context, ar trebui desfășurate acțiuni și în țările de origine și de transfer ale victimelor, din afara UE, urmărindu-se sensibilizarea publicului larg cu privire la acest fenomen, reducerea vulnerabilității victimelor, acordarea de sprijin și asistență acestora, abordarea cauzelor traficului și sprijinirea țărilor în vederea elaborării unor legislații corespunzătoare în domeniul combaterii traficului.
- (1b) Prezenta directivă recunoaște specificitatea de gen a fenomenului traficului de persoane și faptul că de multe ori femeile și bărbații sunt victime ale traficului în scopuri diferite. **Din acest motiv, măsurile de asistență și de sprijin ar trebui să fie de asemenea diferențiate în funcție de gen, după caz.** Factorii de atragere și de respingere pot fi diferiți în funcție de sectoarele vizate, cum ar fi traficul de persoane în industria sexului sau în scopul exploataării muncii, de exemplu în domeniul lucrărilor de construcție, în sectorul agricol sau pentru aservire domestică.
- (2) Uniunea Europeană este hotărâtă să prevină și să combată traficul de persoane și să protejeze drepturile persoanelor care fac obiectul traficului. În acest sens, au fost adoptate Decizia-cadru 2002/629/JAI a Consiliului din 19 iulie 2002 privind combaterea traficului de persoane și un Plan al UE privind cele mai bune practici, norme și proceduri pentru combaterea și prevenirea traficului de persoane (2005/C 311/01). (...) Mai mult, Programul de la Stockholm, adoptat de Consiliul European, acordă în mod clar prioritate combaterii traficului de persoane. Ar trebui avute în vedere și alte măsuri, precum asistența pentru crearea unor indicatori generali comuni la nivelul UE pentru identificarea victimelor traficului, prin schimburi de bune practici între toți actorii relevanți, în special serviciile sociale publice și private.

- (2a) Autoritățile de aplicare a legii ale statelor membre ar trebui să coopereze în continuare pentru a întări lupta împotriva traficului de persoane. În această privință, este esențială cooperarea transfrontalieră strânsă, inclusiv schimbul de informații și de bune practici, precum și un dialog deschis continuu între autoritățile de poliție, judiciare și financiare ale statelor membre. Coordonarea cercetărilor și a urmăririlor penale în cazul infracțiunilor de trafic de persoane ar trebui facilitată printr-o cooperare mai strânsă cu Europol și Eurojust, prin constituirea unor echipe comune de anchetă, precum și prin punerea în aplicare a Deciziei-cadru 2009/948/JAI a Consiliului privind prevenirea și soluționarea conflictelor referitoare la exercitarea competenței în cadrul procedurilor penale.
- (2b) Statele membre ar trebui să încurajeze și să acționeze în strânsă legătură cu organizațiile societății civile, inclusiv cu organizații neguvernamentale recunoscute și active în domeniu, care se ocupă de persoanele care fac obiectul traficului, în special în ceea ce privește inițiativele din domeniul elaborării politicilor, campaniile de informare și de sensibilizare, programele de cercetare și de educație, formarea, precum și monitorizarea și evaluarea impactului măsurilor de combatere a traficului.
- (3) Prezenta directivă adoptă o abordare integrată, holistică și întemeiată pe drepturile omului cu privire la combaterea traficului de persoane și ar trebui aplicată ținând seama de Directiva 2004/81/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind permisul de ședere eliberat resortisanților țărilor terțe care sunt victime ale traficului de persoane sau care au făcut obiectul unei facilitări a imigrației ilegale și care cooperează cu autoritățile competente și de Directiva 2009/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 18 iunie 2009 de stabilire a standardelor minime privind sancțiunile la adresa angajatorilor de resortisanți ai țărilor terțe cu ședere ilegală. O prevenire și o urmărire penală mai riguroase, precum și o mai bună protecție a drepturilor victimelor constituie obiective principale ale prezentei directive. De asemenea, în prezenta directivă, diferitele forme de trafic sunt înțelese contextual, cu scopul soluționării fiecărei forme de trafic prin măsurile cele mai eficiente.
- (3a)** Copiii sunt mai vulnerabili și, prin urmare, sunt supuși unui risc mai mare de a deveni victime ale traficului de persoane. În aplicarea dispozițiilor prezentei directive, interesul copilului trebuie să constituie preocuparea primordială, în conformitate cu Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene și cu Convenția Națiunilor Unite privind drepturile copilului.

- (4) Protocolul din 2000 al Organizației Națiunilor Unite privind prevenirea, reprimarea și pedepsirea traficului de persoane, în special de femei și copii, adițional la Convenția ONU împotriva criminalității transnaționale organizate și la Convenția din 2005 a Consiliului Europei privind acțiunea împotriva traficului de persoane sunt etape cruciale în procesul de consolidare a cooperării internaționale împotriva traficului de persoane. Ar trebui remarcat faptul că în Convenția Consiliului Europei este prevăzut un mecanism de evaluare, alcătuit din Grupul de experți pentru acțiunea împotriva traficului de persoane (GRETA) și din Comitetul Părților. (...) **Ar trebui încurajată coordonarea între organizațiile internaționale cu competențe în privința acțiunilor de combatere a traficului de persoane pentru a se evita suprapunerea eforturilor.**
- (4a) **Prezenta directivă nu aduce atingere principiului nereturnării, în conformitate cu Convenția de la Geneva privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951 (Convenția de la Geneva) și respectă dispozițiile articolului 4 și ale articolului 19 alineatul (2) din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene.**
- (5) Pentru a răspunde dezvoltărilor recente ale fenomenului de trafic de persoane, prezenta directivă interpretează ceea ce ar trebui să fie considerat trafic de persoane într-un sens mai larg decât o face Decizia-cadru 2002/629/JAI și, prin urmare, include în această definiție și alte forme de exploatare. În contextul prezentei directive, cerșitul forțat ar trebui înțeles ca o formă de muncă sau de serviciu forțat, astfel cum este definit în Convenția OIM nr. 29 privind munca forțată sau obligatorie din 29 iunie 1930. Prin urmare, exploatarea cerșitului, **inclusiv folosirea unei persoane dependente care face obiectul traficului în scopul de a cerși (...)**, se încadrează în definiția traficului de persoane doar atunci când sunt întrunite toate elementele de muncă sau de serviciu forțat. În lumina jurisprudenței relevante în domeniu, valabilitatea consimțământului eventual al persoanei de a furniza un serviciu ar trebui evaluată de la caz la caz. Cu toate acestea, atunci când este vorba de un copil, eventualul consimțământ al acestuia nu ar trebui niciodată considerat valabil. Termenul „exploatarea activităților infracționale” ar trebui înțeles ca exploatare a unei persoane pentru ca aceasta să săvârșească, între altele, furt din buzunare, din spații comerciale, **trafic de droguri** și alte activități similare care fac obiectul unor sancțiuni penale și implică un câștig financiar. Definiția include, de asemenea, traficul de persoane în scopul prelevării de organe, care constituie o încălcare gravă a demnității umane și a integrității fizice a persoanelor, **precum și alte conduite (...), ca de exemplu cazuri de adopție ilegală sau căsătorii forțate, în măsura în care acestea întrunesc elementele constitutive ale traficului de persoane.**

- (6) Nivelurile de sancțiuni penale din prezenta directivă reflectă preocuparea tot mai marcată în rândul statelor membre pentru amplexarea tot mai mare a fenomenului de trafic de persoane. Din acest motiv, prezenta directivă se bazează pe concluziile Consiliului din 24-25 aprilie 2002 privind abordarea de urmat cu privire la apropierea sancțiunilor penale, nivelurile 3 și 4. Atunci când infracțiunea este săvârșită în anumite circumstanțe, de exemplu împotriva unei victime deosebit de vulnerabile, sancțiunea penală ar trebui să fie mai severă. În contextul prezentei directive, persoanele deosebit de vulnerabile ar trebui să includă cel puțin toți copiii. Alți factori care pot fi luați în considerare în evaluarea vulnerabilității unei victime includ, de exemplu, considerente de gen, graviditate, stare de sănătate și handicap. Atunci când infracțiunea este deosebit de gravă, de exemplu în situația în care viața victimei a fost pusă în pericol sau în cazul în care infracțiunea a presupus săvârșirea unor acte grave de violență, precum tortura, consumul forțat de droguri/medicamente, violul sau altă formă gravă de violență psihologică, fizică sau sexuală, sau dacă s-au adus prejudicii deosebit de importante unei victime în alt mod, acest lucru ar trebui să fie reflectat prin aplicarea unor sancțiuni deosebit de severe. Atunci când, în temeiul prezentei directive, se face trimitere la predare, o astfel de trimitere ar trebui interpretată în conformitate cu Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre. **Gravitatea infracțiunii săvârșite ar trebui luată în considerare în cadrul executării sentinței.**
- (6a) În combaterea traficului de persoane ar trebui să se utilizeze pe deplin instrumentele existente pentru sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii, precum Convenția ONU împotriva criminalității transnaționale organizate și protocoalele la aceasta, Convenția Consiliului Europei din 1990 privind spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii, Decizia-cadru (2001/500/JAI) a Consiliului din 26 iunie 2001 privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, înghețarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii, Decizia-cadru (2005/212/JAI) a Consiliului din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea. Ar trebui **încurajată** utilizarea instrumentelor și a produselor infracțiunii sechestrate și confiscate în urma infracțiunilor prevăzute în prezenta directivă în vederea consolidării asistenței și protecției acordate victimei, inclusiv despăgubirea victimelor, precum și activitățile de combatere a traficului desfășurate de autoritățile de aplicare a legii la nivel transfrontalier în UE.

- (7) În conformitate cu principiile de bază ale sistemelor juridice ale statelor membre relevante, victimele traficului de persoane ar trebui să nu fie urmărite penal sau pedepsite pentru acte infracționale precum utilizarea de documente false sau pentru infracțiuni sancționate de legislația în materie de prostituție sau imigrație, pe care acestea au fost obligate să le săvârșească drept consecință directă a faptului că au făcut obiectul traficului. Obiectivul unei astfel de protecții este de a garanta respectarea drepturilor omului în ceea ce privește victimele, de a evita victimizarea suplimentară a acestora și de a le încuraja să se prezinte ca martori în procedurile penale împotriva autorilor infracțiunii de trafic. Această garanție nu exclude urmărirea penală sau aplicarea de sancțiuni pentru infracțiunile pe care o persoană le-a săvârșit sau la săvârșirea cărora a participat de bunăvoie.
- (8) Pentru a garanta eficiența cercetărilor și urmăririlor penale în cazul infracțiunilor de trafic de persoane, inițierea acestora nu ar trebui să depindă, în principiu, de sesizarea autorităților competente cu privire la infracțiune sau de formularea de acuzații în acest sens de către victimă. Atunci când (...) natura faptei o impune, urmărirea penală ar trebui să fie permisă pe o perioadă de timp suficient de lungă după ce victima a atins vârsta majoratului. Durata perioadei suficient de lungi pentru urmărirea penală ar trebui să fie stabilită în conformitate cu dreptul național respectiv. Reprezentantii serviciilor de aplicare a legii și procurorii ar trebui să beneficieze de o formare adecvată, având în vedere și obiectivul consolidării cooperării judiciare și polițienești la nivel internațional. Persoanele însărcinate cu cercetarea și urmărirea penală a acestor infracțiuni ar trebui, de asemenea, să aibă acces la instrumentele de anchetă utilizate în cazul criminalității organizate și al altor infracțiuni grave; aceasta poate include interceptarea comunicațiilor, supravegherea discretă, inclusiv supravegherea electronică, monitorizarea conturilor bancare și alte investigații financiare.
- (9) Pentru a garanta succesul urmăririi penale a grupurilor criminale internaționale al căror centru de activitate se află într-un stat membru și care desfășoară activități de trafic de persoane în țări terțe, ar trebui stabilită competența judiciară cu privire la judecarea infracțiunii de trafic de persoane atunci când autorul infracțiunii este resortisant al statului membru în cauză sau își are reședința obișnuită în statul membru respectiv și atunci când infracțiunea este săvârșită în afara teritoriului statului membru în cauză. Tot astfel, poate fi, de asemenea, stabilită competența și pentru situația în care autorul infracțiunii își are reședința obișnuită, victima este resortisant sau își are reședința obișnuită într-un stat membru sau pentru situația în care infracțiunea este săvârșită în beneficiul unei persoane juridice cu sediul pe teritoriul unui stat membru, iar infracțiunea este săvârșită în afara teritoriului statului membru în cauză.

- (10) În timp ce Directiva 2004/81/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind permisul de ședere eliberat resortisanților țărilor terțe care sunt victime ale traficului de persoane sau care au făcut obiectul unei facilitări a imigrației ilegale și care cooperează cu autoritățile competente prevede eliberarea unui permis de ședere victimelor traficului de persoane care sunt resortisanți ai unei țări terțe, iar Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora reglementează exercitarea dreptului la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre de către cetățenii Uniunii și familiile acestora, inclusiv protecția împotriva expulzării, prezenta directivă prevede măsuri specifice de protecție pentru orice victimă a traficului de persoane. Prin urmare, prezenta directivă nu abordează condițiile șederii lor pe teritoriul statelor membre.
- (11) Victimele traficului de persoane trebuie să își poată exercita drepturile în mod efectiv. Prin urmare, ar trebui ca victimele să dispună de asistență și sprijin înainte și pe parcursul procedurilor penale, dar și pentru o perioadă de timp suficientă după desfășurarea acestora. Statele membre ar trebui să furnizeze resurse pentru a susține asistența și protecția acordate victimelor. Asistența și sprijinul oferite ar trebui să includă cel puțin un set minim de măsuri care sunt necesare pentru a permite victimei să se refacă și să scape de traficanți. Concretizarea unor astfel de măsuri ar trebui să țină seama, pe baza unei evaluări individuale, efectuate în conformitate cu procedurile naționale, de situația specifică, de contextul cultural și de necesitățile persoanei în cauză. Ar trebui să se ofere asistență și sprijin persoanei respective de îndată ce există indicii suficiente că aceasta este posibil să fi făcut obiectul traficului și indiferent de dorința sa de a depune mărturie. În cazurile în care victima nu își are reședința legală în statul membru respectiv, ar trebui să se acorde asistență și sprijin în mod necondiționat, cel puțin pe parcursul perioadei de reflecție. În cazul în care, după încheierea procesului de identificare sau după expirarea perioadei de reflecție, persoana nu este considerată eligibilă pentru a i se elibera un permis de ședere sau nu are drept de ședere legală în țară, sau victima a părăsit teritoriul statului membru, statul membru respectiv nu este obligat să continue să ofere asistență și sprijin persoanei în cauză în temeiul prezentei directive. Atunci când acest lucru este necesar, de exemplu în cazul unui tratament medical aflat în curs ca urmare a unor traume grave de natură fizică sau psihologică generate de infracțiune, sau în cazul în care siguranța victimei este în pericol din cauza declarațiilor acesteia în cursul procedurilor penale, asistența și sprijinul ar trebui acordate pentru o perioadă de timp suficientă și după încheierea procedurilor penale.

- (12) Decizia-cadru 2001/220/JAI a Consiliului din 15 martie 2001 privind statutul victimelor în cadrul procedurilor penale stabilește un set de drepturi ale victimelor în cadrul procedurilor penale, inclusiv dreptul la protecție și la despăgubiri. În plus, victimelor traficului de persoane ar trebui să li se ofere fără întârziere acces la consiliere juridică și, în funcție de rolul victimelor în cadrul sistemelor de justiție relevante, la reprezentare juridică, inclusiv în scopul solicitării de despăgubiri. Acest sprijin juridic ar putea fi acordat, de asemenea, de autoritățile competente în sensul solicitării de despăgubiri de la stat. Obiectivul consilierii juridice este de a permite victimelor să fie informate și să primească sfaturi cu privire la diferitele posibilități pe care le au. Consilierea juridică ar trebui să fie acordată de către o persoană care a primit o formare adecvată în domeniul juridic, fără ca aceasta să fie, în mod necesar, avocat. Consilierea juridică și, în funcție de rolul victimelor în cadrul sistemelor de justiție relevante, reprezentarea juridică ar trebui să fie furnizate gratuit, cel puțin în situația în care victima nu dispune de suficiente resurse financiare, într-un mod care să fie compatibil cu procedurile interne ale statelor membre. Întrucât este puțin probabil ca în special victimele care sunt copii să dispună de astfel de resurse, consilierea juridică și reprezentarea juridică pentru acestea ar fi (...) în practică gratuite. Mai mult, pe baza unei evaluări individuale a riscului, desfășurate în conformitate cu procedurile naționale, victimele ar trebui să fie protejate împotriva represaliilor, a intimidării și a riscului de face din nou obiectul traficului.
- (13) Victimele traficului care au suferit deja de pe urma abuzurilor și tratamentului degradant care sunt, în general, un corolar al traficului de persoane, de exemplu de pe urma exploatarea sexuală, a violului, a practicilor similare sclaviei sau a prelevării de organe, ar trebui protejate de victimizarea secundară și de orice noi traume în cursul procedurii penale. Repetarea interogatoriilor pe parcursul cercetării, al urmăririi penale și al procesului, fără ca acest lucru să fie necesar, ar trebui evitată, de exemplu, prin realizarea unor înregistrări video a acestor interogatorii, cât mai devreme posibil în cadrul desfășurării procedurilor, după caz. În acest scop, victimele traficului ar trebui, în cursul cercetării și procedurii penale, să beneficieze de un tratament adaptat nevoilor lor specifice. Evaluarea nevoilor specifice ale victimelor ar trebui să țină seama de aspecte precum vârsta, graviditatea, starea de sănătate, un handicap și alți factori de ordin personal, precum și de consecințele fizice și psihologice ale activității infracționale la care a fost supusă victima. Oportunitatea aplicării unui anumit tratament și modalitățile de aplicare a acestuia trebuie stabilite pe baza criteriilor definite de legislația națională, a normelor puterii discreționare, a practicii și orientării instanțelor penale, printr-o evaluare de la caz la caz.

- (13a) Măsurile de asistență și de sprijin ar trebui acordate victimelor în mod consensual și informat . Prin urmare, victimele ar trebui informate cu privire la aspectele importante ale acestor măsuri, iar aceste măsuri nu ar trebui impuse victimelor. Refuzul din partea unei victime de a beneficia de măsuri de asistență sau de sprijin nu ar trebui să conducă la (...) obligația autorităților competente din statele membre în cauză de a oferi măsuri alternative.
- (14) Pe lângă măsurile de care pot beneficia toate victimele traficului de persoane, statele membre ar trebui să se asigure că pentru copiii care au fost victime ale traficului sunt disponibile măsuri specifice de asistență, sprijin și protecție. Aceste măsuri ar trebui să fie oferite având în vedere interesul superior al copilului și în conformitate cu Convenția ONU privind drepturile copilului. În cazul în care vârsta unei persoane care face obiectul traficului este incertă și există motive să se creadă că aceasta are mai puțin de 18 ani, ar trebui să se pornească de la prezumția că persoana respectivă este copil și aceasta ar trebui să primească asistență, sprijin și protecție imediate. Măsurile de asistență și sprijin acordate copiilor care sunt victime ale traficului ar trebui să vizeze în primul rând recuperarea fizică și psihico-socială a acestora și ar trebui să aibă în vedere o soluție de durată pentru persoana în cauză. Accesul la educație ar ajuta copiii să se reintegreze în societate. Având în vedere că victimele traficului de persoane care sunt copii sunt deosebit de vulnerabile, ar trebui să se prevadă măsuri de protecție suplimentare pentru a proteja acești copii pe durata audierilor din cadrul cercetării și procedurilor penale.
- (14a) Ar trebui acordată o atenție specială copiilor neînsoțiți care sunt victime ale traficului de persoane, deoarece aceștia au nevoie de asistență și sprijin specifice având în vedere situația lor de o vulnerabilitate deosebită. Din momentul identificării unui copil neînsoțit care este victimă a traficului de persoane și până la găsirea unei soluții de durată, statele membre ar trebui să aplice măsuri de primire care să răspundă nevoilor copilului și să se asigure că se aplică garanțiile procedurale relevante. Ar trebui luate măsurile necesare pentru a se asigura numirea unui tutore și/sau a unui reprezentant al minorului, după caz, care să apere interesele acestuia/acesteia. Ar trebui luată o decizie cu privire la viitorul fiecărui copil neînsoțit care este victimă a traficului de persoane în cel mai scurt timp posibil, în vederea găsirii unor soluții de durată bazate pe evaluarea individuală a interesului superior al copilului, care ar trebui să constituie preocuparea primordială. O soluție de durată ar putea fi reîntoarcerea și reintegrarea în țara de origine sau de returnare, integrarea în societatea-gazdă, acordarea statutului internațional sau acordarea altui statut în conformitate cu legislația internă a statelor membre.

(14b) În cazul în care se numește un tutore și/sau un reprezentant al copilului în conformitate cu prezenta directivă, aceste roluri pot fi îndeplinite de aceeași persoană sau de către o persoană juridică, o instituție sau o autoritate.

(15) Statele membre ar trebui, prin intermediul cercetării, al informării, al sensibilizării și al educației, să instituie și/sau să consolideze politici de prevenire a traficului de persoane, inclusiv să adopte măsuri de descurajare și reducere a cererii, care favorizează toate formele de exploatare, și măsuri de reducere a riscului ca oamenii să devină victime ale traficului de persoane. În astfel de inițiative, statele membre ar trebui să adopte o perspectivă care să țină seama de specificitățile fiecărui sex și o abordare care să țină cont de drepturile copilului. Funcționarii care sunt susceptibili să intre în contact cu victimele sau cu victimele potențiale ale traficului de persoane ar trebui să beneficieze de o formare corespunzătoare pentru a fi în măsură să identifice victimele și să se ocupe de ele. Această obligație de formare (...) ar trebui promovată pentru membrii următoarelor diferite categorii în cazul în care aceștia sunt susceptibili să intre în contact cu victimele: ofițerii de poliție, polițiștii de frontieră, personalul din serviciile de imigrație, procurorii, avocații, personalul judiciar și magistrații, inspectorii muncii, personalul din serviciile sociale și de îngrijire a copiilor, personalul medical și funcționarii consulari, însă ar putea include, în funcție de situația locală, și alte categorii de funcționari publici care sunt susceptibile să se confrunte cu victime ale traficului în activitatea lor.

(16) Directiva 2009/52/CE din 18 iunie 2009 de stabilire a standardelor minime privind sancțiunile și măsurile la adresa angajatorilor de resortisanți din țări terțe aflați în situație de ședere ilegală prevede sancțiuni penale pentru angajatorii de resortisanți proveniți din țări terțe aflați în situație de ședere ilegală care, chiar dacă nu au fost acuzați de trafic de persoane sau nu au fost condamnați pentru această infracțiune, utilizează munca sau serviciile unei persoane despre care știu că este victimă a traficului de persoane. În plus, statele membre ar trebui să ia în considerare posibilitatea impunerii de sancțiuni utilizatorilor oricărui serviciu obținut de la o persoană despre care știu că este victimă a traficului de persoane. Această incriminare suplimentară i-ar putea include pe angajatorii de resortisanți ai țărilor terțe aflați în situație de ședere legală și de resortisanți ai UE, precum și pe persoanele care cumpără servicii sexuale de la orice persoană care este victimă a traficului de persoane, indiferent de cetățenia lor.

(17) Statele membre ar trebui să instituie, sub forma pe care acestea o consideră adecvată și în conformitate cu propria lor organizare internă, precum și ținând cont de necesitatea unei structuri minime cu sarcini bine definite, sisteme naționale de monitorizare, de exemplu raportori naționali sau mecanisme echivalente care să efectueze evaluări ale tendințelor în materie de trafic de persoane, să elaboreze statistici, să măsoare rezultatele acțiunilor de combatere a traficului și să prezinte periodic rapoarte. Acești raportori naționali sau mecanismele echivalente sunt deja constituite în cadrul unei rețele informale a UE instituite în urma concluziilor Consiliului din 4 iunie 2009. (...) Coordonatorul UE al luptei împotriva traficului de persoane (...) ar putea participa la lucrările din cadrul acestei rețele, care furnizează Uniunii și statelor membre ale acesteia informații strategice obiective, fiabile, comparabile și actualizate în domeniul traficului de persoane și realizează schimburi de experiență și bune practici în domeniul prevenirii și combaterii traficului de persoane la nivelul UE. **Parlamentul European ar trebui să aibă dreptul să participe la activitățile comune ale raportorilor naționali sau ale mecanismelor echivalente.**

(17a) În scopul evaluării rezultatelor acțiunilor de combatere a traficului de persoane, UE ar trebui să își dezvolte în continuare metodologia și metodele de colectare a datelor în vederea realizării de statistici comparabile.

(17b) În vederea elaborării unei abordări consolidate a UE împotriva traficului de persoane, care are drept obiectiv consolidarea în continuare a angajamentelor și a eforturilor UE și ale statelor sale membre în scopul prevenirii și combaterii traficului de persoane, statele membre ar trebui să faciliteze sarcinile coordonatorului UE al luptei împotriva traficului de persoane, care pot include, de exemplu, ameliorarea coordonării și a coerenței dintre instituțiile UE și agențiile UE, precum și cu statele membre și actorii internaționali, contribuția la elaborarea unor politici ale UE existente sau noi, relevante pentru lupta împotriva traficului de persoane, sau raportarea către instituțiile europene.

(18) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare, Consiliul ar trebui să încurajeze statele să elaboreze, pentru ele și în interesul Comunității, propriile tabele care, pe cât posibil, să ilustreze corespondența dintre prezenta directivă și măsurile de transpunere și să le facă publice.

- (19) Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume combaterea traficului de persoane, nu poate fi îndeplinit într-o măsură suficientă numai de către statele membre și, prin urmare, având în vedere amploarea și efectele sale, poate fi mai bine realizat la nivelul Uniunii Europene, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolele 3 și 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut de acest din urmă articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului menționat anterior.
- (20) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, mai ales demnitatea umană, interzicerea sclaviei, a muncii forțate și a traficului de persoane, interzicerea torturii și a tratamentelor sau pedepselor inumane sau degradante, drepturile copilului, dreptul la libertate și la securitate, libertatea de exprimare și de informare, protecția datelor cu caracter personal, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil și principiile legalității și proporționalității infracțiunilor și sancțiunilor penale. În special, prezenta directivă urmărește să asigure respectarea deplină a acestor drepturi și principii și trebuie transpusă în mod corespunzător.
- (21)¹ În conformitate cu articolul 3 din Protocolul privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Irlanda și-a notificat intenția de a participa la adoptarea și aplicarea prezentei decizii.

În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul menționat, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentei directive, care nu este obligatorie pentru Regatul Unit și nu i se aplică.

¹ Considerentul (21) reflectă pozițiile exprimate de delegațiile IE, UK și, respectiv, DK.

În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, care nu este obligatorie pentru Danemarca și nu i se aplică.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Obiectul

Prezenta directivă vizează instituirea unor norme minime privind definirea infracțiunilor și a sancțiunilor în materie de trafic de persoane. Directiva vizează, de asemenea, să introducă dispoziții comune, ținând seama de perspectiva de gen, care să asigure o mai bună prevenire a infracțiunilor și o mai bună protecție a victimelor.

Articolul 2

Infracțiunile privind traficul de persoane

- (1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura pedepsirea următoarelor acte intenționate:
recrutarea, transportul, transferul, adăpostirea sau primirea de persoane, inclusiv schimbul sau transferul de control asupra persoanei în cauză, efectuate sub amenințare sau prin uz de forță sau prin alte forme de constrângere, prin răpire, prin fraudă, prin înșelătorie, prin abuz de putere sau o poziție vulnerabilă sau prin oferirea sau primirea de plăți sau de alte foloase pentru a obține consimțământul unei persoane care deține controlul asupra alteia, în vederea exploatarei acesteia.
- (2) Se consideră că o persoană se află într-o poziție de vulnerabilitate atunci când nu poate decât să se supună abuzului implicat, neavând o alternativă reală sau acceptabilă.
- (3) Exploatarea include, cel puțin, exploatarea prostituției altor persoane sau alte forme de exploatare sexuală, de muncă sau de serviciu forțat, inclusiv cerșit, sclavie sau practici similare sclaviei, servitute, exploatarea activităților infracționale sau prelevarea de organe.
- (4) Consimțământul unei victime a traficului de persoane la exploatare, intenționat sau efectiv, este irelevant atunci când a fost folosit oricare dintre mijloacele prezentate la alineatul (1).

- (5) Atunci când faptele menționate la alineatul (1) sunt îndreptate împotriva unui copil, acestea întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de persoane chiar dacă nu a fost folosit niciunul dintre mijloacele menționate la alineatul (1).
- (6) În sensul prezentei directive, „copil” înseamnă orice persoană care are mai puțin de 18 ani.

Articolul 3

Instigarea, participarea, complicitatea și tentativa

Statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura pedepsirea actelor de instigare, participare sau complicitate la săvârșirea unei infracțiuni menționate la articolul 2, precum și a tentativei de a săvârși o astfel de infracțiune.

Articolul 4

Sanctiunile penale

- (1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că orice infracțiune menționată la articolul 2 este pasibilă de pedeapsa cu închisoarea pentru o durată maximă de cel puțin cinci ani.
- (2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că infracțiunea menționată la articolul 2 este pasibilă de pedeapsa cu închisoarea pentru o durată maximă de cel puțin zece ani atunci când infracțiunea respectivă a fost săvârșită în oricare dintre următoarele împrejurări:
- (a) infracțiunea a fost săvârșită împotriva unei victime care era deosebit de vulnerabilă, categorie în care, în contextul prezentei directive, sunt incluși cel puțin copiii care sunt victime;
 - (b) infracțiunea a fost săvârșită în cadrul unei organizații criminale, în sensul Deciziei-cadru 2008/841/JAI.
 - (c) infracțiunea a pus în pericol, în mod deliberat sau dintr-o neglijență gravă, viața victimei;
 - (d) infracțiunea a fost săvârșită prin acte grave de violență sau a provocat prejudicii deosebit de importante victimei.

- (3) Statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura faptul că o infracțiune săvârșită de un funcționar public în exercițiul atribuțiilor sale este considerată circumstanță agravantă.
- (4) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că infracțiunile menționate la articolul 3 sunt pasibile de sancțiuni penale efective, proporționale și disuasive, care pot presupune predarea.

Articolul 5

Răspunderea persoanelor juridice

- (1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că poate fi antrenată răspunderea persoanelor juridice pentru infracțiunile menționate la articolele 2 și 3, care au fost săvârșite în beneficiul lor de către orice persoană, acționând în nume propriu sau în calitate de membru al unui organism al persoanei juridice în cauză, care are o funcție de conducere în cadrul persoanei juridice respective, pe baza:
- (a) unei împuterniciri din partea persoanei juridice sau
 - (b) unei autorități de a lua decizii în numele persoanei juridice respective sau
 - (c) unei prerogative de a exercita controlul în cadrul persoanei juridice.
- (2) Statele membre se asigură, de asemenea, că poate fi antrenată răspunderea unei persoane juridice atunci când lipsa supravegherii sau a controlului din partea unei persoane menționate la alineatul (1) a făcut posibilă săvârșirea infracțiunilor menționate la articolele 2 și 3 în beneficiul acelei persoane juridice de către o persoană aflată sub autoritatea sa.
- (3) Răspunderea persoanei juridice în temeiul alineatelor (1) și (2) nu exclude inițierea procedurilor penale împotriva persoanelor fizice care sunt autori, instigatori sau complici la infracțiunile menționate la articolele 2 și 3.
- (4) În sensul prezentei directive, „persoană juridică” înseamnă orice entitate care are personalitate juridică în temeiul legislației aplicabile, cu excepția statelor sau a organismelor publice în exercitarea prerogativelor lor de autoritate publică și a organizațiilor publice internaționale.

Articolul 6

Sanctiuni în cazul persoanelor juridice

- (1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta că orice persoană juridică trasă la răspundere în temeiul articolului 5 alineatele (1) și (2) este pasibilă de sancțiuni efective, proporționale și disuasive, care includ amenzi penale sau de altă natură și eventual alte sancțiuni, precum:
- (a) excluderea de la dreptul de a primi beneficii publice sau ajutor public;
 - (b) interdicție temporară sau permanentă de a desfășura o activitate comercială;
 - (c) plasarea sub supraveghere judiciară;
 - (d) lichidarea judiciară;
 - (e) închiderea temporară sau permanentă a unităților care au servit la săvârșirea infracțiunii.

Articolul 6a

Sechestrarea și confiscarea

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că autoritățile lor competente au dreptul de a sechestra și de a confisca instrumentele și produsele infracțiunilor menționate în prezenta directivă.

Articolul 7

Neurmărirea penală sau neaplicarea de sancțiuni penale victimei

Statele membre iau, în conformitate cu principiile de bază ale sistemelor lor de drept, măsurile necesare pentru a conferi autorităților lor relevante competența de a nu urmări penal sau de a nu impune sancțiuni penale victimelor traficului de persoane pentru implicarea lor (...) în activități infracționale (...) pe care au fost obligate să le săvârșească (...) drept consecință directă a faptului că au făcut obiectul oricăruia dintre actele menționate la articolul 2.

Articolul 8

Cercetarea și urmărirea penală

- (1) Statele membre se asigură că cercetarea sau urmărirea penală a infracțiunilor menționate la articolele 2 și 3 nu este condiționată de sesizarea autorităților competente de către victimă sau de formularea de acuzații și că procedurile penale pot continua chiar dacă victima și-a retras declarația.
- (2) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a permite, atunci când (...) natura faptei o impune, urmărirea penală a unei infracțiuni menționate la articolele 2 și 3 o perioadă de timp suficientă după ce victima a împlinit vârsta majoratului.
- (3) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că persoanele, unitățile sau serviciile responsabile de cercetarea sau urmărirea penală a infracțiunilor menționate la articolele 2 și 3 beneficiază de o formare corespunzătoare.
- (4) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a garanta că persoanele, unitățile sau serviciile responsabile de cercetarea sau urmărirea penală a infracțiunilor menționate la articolele 2 și 3 au acces la instrumente eficiente de anchetă, cum ar fi cele utilizate pentru cazurile de criminalitate organizată sau pentru alte cazuri de infracțiuni grave.

Articolul 9

Competența

- (1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a-și stabili competența în privința unei infracțiuni menționate la articolele 2 și 3, atunci când:
 - (a) infracțiunea a fost săvârșită, în totalitate sau parțial, pe teritoriul său; sau
 - (b) autorul infracțiunii este unul din resortisanții săi.
- (2) Fiecare stat membru informează Comisia atunci când decide să își extindă competența în privința unei infracțiuni menționate la articolele 2 și 3, care a fost săvârșită în afara teritoriului său, de exemplu în cazul în care:

- (a) infracțiunea a fost săvârșită împotriva unuia dintre resortisanții săi sau a unei persoane care își are reședința obișnuită pe teritoriul statului membru respectiv; sau
 - (b) infracțiunea a fost săvârșită în folosul unei persoane juridice care își are sediul pe teritoriul statului membru în cauză; sau
 - © autorul infracțiunii își are reședința obișnuită pe teritoriul statului membru în cauză.
- (3) Pentru urmărirea penală a unei infracțiuni menționate la articolele 2 și 3, care a fost săvârșită în afara teritoriului statului membru în cauză, fiecare stat membru adoptă, în cazurile menționate la alineatul (1) litera (b) și poate adopta, în cazurile menționate la alineatul (2), măsurile necesare pentru a se asigura că, în ceea ce privește competența sa, nu se subordonează condiției:
- (a) ca faptele săvârșite să constituie infracțiuni în statul în care au fost săvârșite sau
 - (b) ca urmărirea penală să fie inițiată numai ca urmare a unei plângeri depuse de victimă în locul în care a fost săvârșită infracțiunea sau a unei denunțări din partea statului pe al cărui teritoriu a fost săvârșită infracțiunea.

Articolul 10

Asistența și sprijinul pentru victimele traficului de persoane

- (1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că se acordă asistență și sprijin victimelor înainte de procedurile penale, pe parcursul acestora și, pentru o perioadă de timp corespunzătoare, după încheierea lor, pentru a le permite să își exercite drepturile prevăzute în Decizia-cadru 2001/220/JAI din 15 martie 2001 privind statutul victimelor în cadrul procedurilor penale, precum și în prezenta directivă.
- (2) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că unei persoane i se oferă asistență și sprijin de îndată ce autoritățile competente au motive suficiente să creadă că este posibil ca persoana respectivă să fi făcut obiectul unei infracțiuni menționate la articolele 2 și 3.

- (3) Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta că asistența și sprijinul acordate unei victime nu sunt condiționate de disponibilitatea victimei de (...) a coopera pe parcursul cercetării penale, al urmăririi penale sau al procesului, fără a aduce atingere Directivei 2004/81/CE privind permisul de ședere eliberat resortisanților țărilor terțe care sunt victime ale traficului de persoane sau care au făcut obiectul unei facilitări a imigrației ilegale și care cooperează cu autoritățile competente, sau normelor naționale similare.
- (4) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a institui mecanisme adecvate care să permită identificarea timpurie și acordarea timpurie de asistență și sprijin victimelor, în cooperare cu organizațiile de sprijin relevante.
- (5) Asistența și sprijinul la care se face trimitere la alineatele (1) și (2) se acordă în mod consensual și informat și includ cel puțin standarde de viață în măsură să asigure subzistența victimei prin intermediul unor măsuri precum cazare sigură și adecvată și asistență materială, precum și tratamentul medical necesar, inclusiv asistență psihologică, consiliere și informare, servicii de traducere și interpretariat, după caz.
- (6) Informarea menționată la alineatul (5) cuprinde, după caz, informații cu privire la o perioadă de reflecție și de refacere, în temeiul Directivei 2004/81/CE¹ și informații cu privire la posibilitatea acordării unei protecții internaționale, în temeiul Directivei 2004/83/CE a Consiliului² și al Directivei 2005/85/CE a Consiliului³ sau în temeiul instrumentelor internaționale sau al normelor naționale similare.
- (7) Statele membre acordă asistență victimelor cu nevoi speciale a căror cauză o constituie, în special, graviditatea, starea de sănătate, un handicap, afecțiuni mintale sau psihologice sau forme grave de violență psihologică, fizică sau sexuală.

¹ Directiva 2004/81/CE a Consiliului privind permisul de ședere eliberat resortisanților țărilor terțe care sunt victime ale traficului de persoane sau care au făcut obiectul unei facilitări a imigrației ilegale și care cooperează cu autoritățile competente.

² Directiva 2004/83/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind standardele minime referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de statutul de refugiat sau persoanele care, din alte motive, au nevoie de protecție internațională, și referitoare la conținutul protecției acordate.

³ Directiva 2005/85/CE a Consiliului din 1 decembrie 2005 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat.

Protecția victimelor traficului de persoane în cadrul cercetării și procedurilor penale

- (1) Măsurile de protecție menționate în prezentul articol se aplică în plus față de drepturile prevăzute în Decizia-cadru 2001/220/JAI.
- (2) Statele membre se asigură că victimele traficului de persoane au acces fără întârziere la consiliere juridică și, în funcție de rolul victimelor în sistemul de justiție relevant, la reprezentare juridică, inclusiv în vederea solicitării de despăgubiri. Consilierea juridică și reprezentarea juridică sunt gratuite în cazul în care victima nu dispune de suficiente resurse financiare. (...)
- (3) Statele membre se asigură că victimele traficului de persoane beneficiază de o protecție adecvată pe baza unei evaluări individuale a riscului, inter alia prin acces la programe de protecție a martorilor (...) sau la alte măsuri similare, dacă este cazul și în conformitate cu criteriile definite de legislația sau procedurile naționale.
- (4) Fără a se aduce atingere dreptului la apărare și în conformitate cu o evaluare individuală, de către autoritățile competente, a situației specifice a victimei, statele membre se asigură că victimele traficului de persoane beneficiază de un tratament specific, menit să prevină victimizarea secundară prin evitarea, în măsura posibilului și în conformitate cu criteriile definite de legislația națională și de normele privind puterea discreționară, practica sau orientarea instanțelor penale:
 - (a) a repetării audierilor în cursul cercetării, urmăririi penale și a procesului, fără ca acest lucru să fie necesar;
 - (b) a contactului vizual între victime și autorii infracțiunii, inclusiv pe parcursul depunerii mărturiei, de exemplu în timpul audierilor și al confruntărilor martorilor, prin mijloace adecvate, inclusiv prin utilizarea unei tehnologii de comunicații adecvate;
 - © a depunerii mărturiei în ședință publică;
 - (d) a adresării de întrebări privind viața privată care nu sunt necesare.

Articolul 12

Dispoziție generală privind măsurile de asistență, sprijin și protecție acordate copiilor care sunt victime ale traficului de persoane

- (1) Copiilor care sunt victime ale traficului de persoane li se oferă asistență, sprijin și protecție (...). În cadrul aplicării dispozițiilor prezentei directive, interesul superior al copilului constituie preocuparea primordială.
- (2) Statele membre se asigură că, atunci când nu există informații certe cu privire la vârsta unei persoane care a făcut obiectul traficului de persoane și atunci când există motive pentru a crede că persoana respectivă este un copil, se pornește de la prezumția că aceasta este un copil, astfel încât să primească acces imediat la asistență, sprijin și protecție, în conformitate cu articolele 13 și 14.

Articolul 13

Asistența și sprijinul pentru copiii care sunt victime (...)

- (1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că acțiunile speciale întreprinse pentru a acorda asistență și sprijin copiilor care sunt victime ale traficului de persoane, pe termen scurt sau lung, în procesul de recuperare fizică și psihosocială a acestora, se bazează pe o evaluare individuală a situației specifice a fiecărui copil care este victimă, ținându-se seama în mod adecvat de opiniile, nevoile și preocupările acestuia, în vederea găsirii unei soluții de durată pentru copil. Într-un termen rezonabil, statele membre asigură accesul la educație al copiilor care sunt victime ale traficului de persoane și al copiilor victimelor, cărora li se acordă asistență și sprijin în temeiul articolului 10 din prezenta directivă, în conformitate cu dreptul intern.
- (1a) Statele membre desemnează un tutore sau un reprezentant pentru copilul care a fost victimă a traficului de ființe umane, începând din momentul identificării acestuia de către autorități, în cazul în care, conform dreptului național, titularii răspunderii părintești sunt împiedicați să reprezinte copilul sau să asigure interesul superior al acestuia ca urmare a unui conflict de interese între aceștia și copilul care este victimă.

- (2) Statele membre adoptă, în măsura în care acest lucru este adecvat și posibil, măsuri pentru a oferi asistență și sprijin familiei copilului care este victimă a traficului de persoane, în situația în care familia se află pe teritoriul unui stat membru. În special, în măsura în care acest lucru este adecvat și posibil, statele membre aplică dispozițiile articolului 4 din Decizia-cadru 2001/220/JAI a Consiliului cu privire la familia în cauză.
- (3) Prezentul articol se aplică în plus față de dispozițiile articolului 10.

Articolul 14

Protecția copiilor care sunt victime ale traficului de persoane în cadrul cercetărilor și procedurilor penale

- (1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a garanta faptul că, în cadrul cercetărilor și procedurilor penale, în funcție de rolul victimelor în sistemul de justiție relevant, autoritățile competente numesc un reprezentant pentru copilul care este victimă a traficului de persoane în cazul în care, în temeiul dreptului național, titularii răspunderii părintești nu pot să reprezinte copilul ca urmare a unui conflict de interese între aceștia și copilul care este victimă.
- (1a) Statele membre se asigură că, în funcție de rolul victimelor în sistemul de justiție relevant, copiii care sunt victime au acces fără întârziere la consiliere juridică și la reprezentare juridică gratuite, inclusiv în scopul solicitării de despăgubiri, cu excepția cazului în care aceștia dispun de resurse financiare suficiente.
- (2) Fără a aduce atingere dreptului la apărare, statele membre adoptă măsurile necesare pentru a garanta faptul că, în cadrul procedurilor penale pentru oricare dintre infracțiunile menționate la articolele 2 și 3:
- (a) audierile copilului care este victimă au loc fără întârzieri nejustificate, după ce autoritățile competente au fost sesizate cu privire la faptele respective;
 - (b) audierile copilului care este victimă se desfășoară, atunci când este necesar, în incinte concepute sau adaptate în acest scop;

- (c) audierile copilului care este victimă sunt efectuate, atunci când este necesar, de către și cu ajutorul unor persoane profesioniste, care au beneficiat de o formare specifică în acest scop;
 - (d) în măsura posibilului și dacă este cazul, toate audierile copilului care este victimă se desfășoară cu aceleași persoane;
 - (e) numărul audierilor este cât mai redus posibil, iar audierile au loc numai atunci când sunt strict necesare pentru derularea procedurilor penale;
 - (f) copilul care este victimă poate fi însoțit de reprezentantul său sau, după caz, de un adult desemnat de copil, cu excepția cazului în care s-a adoptat o luat o decizie contrară întemeiată cu privire la persoana respectivă.
- (3) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a garanta faptul că, în cursul cercetărilor penale ale oricăreia dintre infracțiunile menționate la articolele 2 și 3, toate audierile copilului care este victimă sau, după caz, ale copilului care este martor pot fi filmate și că aceste audieri filmate pot fi acceptate ca probă în procesul penal, conform normelor legislației naționale.
- (4) Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta faptul că, în procesul penal pentru oricare dintre infracțiunile menționate la articolele 2 și 3, se poate dispune ca:
- (a) audierea să aibă loc fără prezența publicului;
 - (b) copilul care este victimă să poată fi audiat în instanță fără a fi prezent, în special prin folosirea unor tehnologii de comunicații adecvate.
- (5) Prezentul articol se aplică în plus față de dispozițiile articolului 11.

Articolul 14a

Asistența, sprijinul și protecția pentru copiii neînsoțiți care sunt victime ale traficului de persoane

- (1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că acțiunile specifice întreprinse pentru a acorda asistență și sprijin copiilor care sunt victime ale traficului de ființe umane, astfel cum sunt prevăzute la articolul 13 alineatul (1), țin seama în mod adecvat de situația personală și specifică a copiilor neînsoțiți care sunt victime.
- (2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a găsi o soluție de durată bazată pe evaluarea individuală a interesului superior al copilului.
- (3) Statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura, atunci când este necesar, numirea unui tutore pentru copiii neînsoțiți care sunt victime ale traficului de persoane.
- (4) Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta că, în cadrul cercetărilor și procedurilor penale, în funcție de rolul victimelor în cadrul sistemului de justiție relevant, autoritățile competente numesc un reprezentant atunci când copilul este neînsoțit sau separat de familia sa.
- (5) Prezentul articol se aplică în plus față de dispozițiile articolelor 13 și 14.

Articolul 14b

Despăgubirea victimelor

Statele membre se asigură că victimele traficului de persoane au acces la sistemele existente de despăgubire a victimelor infracțiunilor violente săvârșite cu intenție.

Articolul 15

Prevenirea

- (1) Statele membre iau măsuri corespunzătoare, cum ar fi educația și formarea, pentru a descuraja și a reduce cererea care favorizează toate formele de exploatare care au legătură cu traficul de persoane.
- (2) Statele membre întreprind acțiuni corespunzătoare, inclusiv prin intermediul internetului, de exemplu campanii de informare și de sensibilizare, programe de cercetare și de educație, dacă este cazul în cooperare cu organizațiile relevante ale societății civile și cu alte părți interesate, menite să sensibilizeze publicul larg și să reducă riscul ca oamenii, în special copiii, să devină victime ale traficului de persoane.
- (3) Statele membre promovează formarea constantă a funcționarilor susceptibili să intre în contact cu victime și cu potențiale victime ale traficului de persoane, inclusiv a ofițerilor de poliție din teren, astfel încât să le permită să identifice și să se ocupe de victimele și de potențialele victime ale traficului de persoane.

(3a) (...)

- (4) Pentru a spori eficiența prevenirii și a combaterii traficului de persoane prin descurajarea cererii, statele membre au în vedere luarea de măsuri pentru ca utilizarea serviciilor care fac obiectul exploatării menționate la articolul 2, atunci când utilizatorii serviciilor respective știu că persoana care le prestează este victimă a uneia dintre infracțiunile menționate la articolul 2, să constituie o infracțiune.

Articolul 16

Raportorii naționali sau mecanismele echivalente

Statele membre iau măsurile necesare pentru a institui raportori naționali sau mecanisme echivalente. Printre sarcinile acestor mecanisme se numără efectuarea de evaluări ale tendințelor în materie de trafic de persoane, măsurarea rezultatelor acțiunilor de combatere a traficului, **inclusiv elaborarea de statistici în strânsă cooperare cu organizațiile relevante ale societății civile active în acest domeniu**, precum și prezentarea de rapoarte. (...)

Articolul 16a

Coordonarea abordării UE împotriva traficului de persoane

Pentru a contribui la o abordare coordonată și consolidată a Uniunii Europene împotriva traficului de persoane, statele membre facilitează sarcinile coordonatorului luptei împotriva traficului (ATC). În special, statele membre transmit ATC informații relevante, inclusiv informațiile menționate la articolul 16, pentru a permite ATC să raporteze [o dată la doi ani] [în mod periodic] cu privire la progresele înregistrate în lupta împotriva traficului de persoane.

Articolul 17

Abrogarea Deciziei-cadru 2002/629/JAI

Decizia-cadru 2002/629/JAI privind combaterea traficului de persoane se abrogă **în ceea ce privește statele membre care participă la adoptarea prezentei directive**¹, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre în ceea ce privește termenul-limită de transpunere a acesteia în legislația națională.

În ceea ce privește statele membre care participă la adoptarea prezentei directive, trimiterile la decizia-cadru abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă.

¹ Formulare introdusă la solicitarea Serviciului juridic al Consiliului.

Articolul 18

Punerea în aplicare

- (1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a asigura respectarea prezentei directive în cel mult **doi ani** DE LA ADOPTARE.
- (2) Statele membre comunică Comisiei textul dispozițiilor care transpun în legislația națională obligațiile care le revin în conformitate cu prezenta directivă.
- (3) Atunci când statele membre adoptă măsurile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

Articolul 19

Raportarea

- (1) În termen de **doi** ani de la **termenul stabilit la articolul 18**, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare a măsurii în care statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei directive, **incluzând o descriere a măsurilor aplicate în temeiul articolului 15 alineatul (4)**, însoțit, dacă este necesar, de propuneri legislative.
- (2) În termen de [... ani de la adoptare], Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului **un raport de evaluare a impactului legislației naționale existente care incriminează utilizatorii serviciilor rezultate în urma exploatării prin trafic de persoane asupra prevenirii traficului de persoane, însoțit, dacă este necesar, de propuneri adecvate.**

Articolul 20

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 21

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre, în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European

Președintele

Pentru Consiliu

Președintele
